

Sygn. akt X Ga 373/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Barbara Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa: **(...).R.O. z siedzibą w K., Czechy**

przeciwko: **M. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej M. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 czerwca 2015 r. sygn. akt VII GC 1061/13

1) oddała apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Przybyła

Sygn. akt X Ga 373/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach utrzymał w całości w mocy wyrok zaoczny z dnia 14 kwietnia 2014 r., w którym zasądzone

od pozwanej M. K. na rzecz powódki (...) s.r.o. w K. (Czechy) kwotę 710 euro wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu i nadano wyrokowi zaocznemu rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd Rejonowy ustalił, że na podstawie zlecenia transportowego z dnia 17 listopada 2011 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Zawilej zleciła powódce transport towarów na trasie K.-N.. W zleceniu określono termin załadunku na dzień 19 listopada 2011 r. oraz wyładunku na dzień 21 listopada 2011 r. Na podstawie zlecenia z dnia 18 listopada 2011 r. powódka powierzyła wykonanie przedmiotowego przewozu pozwanej. Towar został dostarczony przez pozwaną do miejsca rozładunku

w dniu 22 listopada 2011 r. Pozwana wystawiła z tego tytułu fakturę VAT na kwotę 3.698,39 zł. W związku z opóźnieniem dostawy powódka zobowiązana została do uiszczenia na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Zawilej kwoty 2.996,70 euro, tytułem odszkodowania za powstałą szkodę. Na mocy porozumienia z dnia 21 grudnia 2012 r. powódka ostatecznie pokryła szkodę w wysokości 750 euro.

Zdaniem Sądu Rejonowego pozwana opóźniła się w dostawie, co sama potwierdziła w twierdzeniach sprzeciwu od wyroku zaocznego. Ponadto nie mogły odnieść zamierzonego skutku zarzuty pozwanej zmierzające do podważenia

istnienia między stronami więzi obligacyjnej. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku wskazania dowodów, które służyłyby wykazaniu przyczyn egzoneracyjnych wymienionych w art. 17 ust. 2 Konwencji CMR.

Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do przyjęcia, że wyłączona została odpowiedzialność pozwanej za opóźnienie dostawy przesyłki.

W apelacji pozwana zaskarżyła wyrok w całości i wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwana zarzuciła naruszenie przepisu art. 27 § 1 k.p.c. poprzez brak stwierdzenia swojej niewłaściwości i przekazania sprawy według właściwości miejscowej do Sądu Rejonowego w Kielcach, co skutkowało tym, że pozwana ze względu na znaczną odległość od miejsca zamieszkania pozwanej (O.) do siedziby Sądu w G. uniemożliwiło pozwanej stawiennictwo o wyznaczonej godzinie.

Pozwana zarzuciła także Sądowi Rejonowemu brak odroczenia terminu rozprawy oraz brak analizy zasadności żądania pozwu i oparcie się jedynie na twierdzeniach powódki.

W odpowiedzi na apelację pozwanej powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego, albowiem Sąd Rejonowy w sposób rzetelny ustalił przesłanki, które zadecydowały o wydaniu rozstrzygnięcia w sprawie, po rozważeniu w sposób prawidłowy całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Zdaniem powódki uzasadnienie wydanego rozstrzygnięcia nie budziło żadnych zastrzeżeń, a apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie z uwagi na całkowitą bezzasadność zarzutów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wyrok Sądu Okręgowego oparty został o przepis art. 385 § 1 k.p.c. w związku z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatecznego przepisu apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Analiza treści apelacji doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że pozwana w apelacji zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które jej zdaniem mogły mieć wpływ na wynik sprawy, podnosząc zarzut niewłaściwości Sądu Rejonowego oraz zarzut uniemożliwienia pozwanej złożenia wyjaśnień w sprawie.

Zarzut niewłaściwości Sądu Rejonowego podniesiony zarówno w sprzeciwie od wyroku zaocznego, jak i w apelacji okazał się nieuzasadniony.

W pozwie powódka powołała się na właściwość Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Gliwicach wskazując, że płatność kwoty odszkodowania miała nastąpić na rachunek bankowy powódki, znajdujący się w (...) Banku (...) S.A. w K. Oddział w G..

W myśl przepisu art. 34 k.p.c. powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania. W razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem.

Skoro powódka w pozwie naprowadzała na miejsce wykonania zobowiązania pieniężnego bezgotówkowego poprzez zapłatę na rachunek bankowy powódki w oddziale w G. to należało uznać, zgodnie z powyższym przepisem, że powódka mogła wytoczyć powództwo przez sąd miejsca wykonania umowy, a więc Sąd Rejonowy w Gliwicach.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu apelacji Sąd Okręgowy uznał go za nieuzasadniony. Pozwana została powiadomiona o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 14 kwietnia 2014 r. w dniu 12 marca 2014 r. (k. 52). W dniu 10 kwietnia 2014 r. pozwana wniosła o odroczenie wyznaczonej rozprawy ze względu na stan zdrowia w okresie od 10 kwietnia 2014 r. do 14 kwietnia 2014 r. Analiza zaświadczenia lekarskiego złożonego wraz z wnioskiem (k. 59) pozwoliła Sądowi Okręgowemu na ustalenie, iż jak wynika z pkt 15 zaświadczenia pozwana „mogła chodzić”, a więc mogła stawić się na wyznaczony termin rozprawy. Należy również zauważyć, że wskazane zaświadczenie nie zostało sporządzone przez lekarza sądowego.

Zgodnie z przepisem art. 214¹ § 1 k.p.c. usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby stron, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania, wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego. Biorąc pod uwagę treść wskazanego powyżej przepisu należało uznać, że pozwana nie spełniła określonych w nim przesłanek uzasadniających usprawiedliwienie niestawiennictwa pozwanej na rozprawie i odroczenie terminu rozprawy na jej wniosek.

Konsekwencją niestawiennictwa pozwanej na rozprawie, zgodnie z przepisem art. 339 § 1 k.p.c. było wydanie w dniu 14 kwietnia 2014 r. na rozprawie wyroku zaocznego. Reakcją pozwanej na wyrok zaoczny było złożenie sprzeciwu od wyroku zaocznego, zgodnie z przepisem art. 344 § 1 k.p.c. w ustawowym terminie.

W myśl przepisu art. 344 § 2 k.p.c. w piśmie zawierającym sprzeciw pozwany powinien przytoczyć zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Pozwana dopiero w apelacji podniosła, iż rozładunek towaru w dniu 22 listopada 2011 r. nastąpił wskutek rzekomego zamknięcia magazynu, gdzie towar miał być rozładowany oraz zgłosiła wnioski dowodowe m.in. na tę okoliczność.

Uwzględniając powyższy przepis należało zatem uznać, że twierdzenia pozwanej zawarte w apelacji oraz zgłoszone w apelacji wnioski dowodowe okazały się spóźnione i należało je pominąć.

Należy wskazać, że w rozpoznawanej sprawie powódka złożyła odpowiedź na sprzeciw. Odpis odpowiedzi na sprzeciw doręczono pozwanej w dniu 27 maja 2015 r. (k. 115).

Zgodnie z przepisem art. 207 § 3 zd. 2 k.p.c. w toku sprawy złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu.

Po otrzymaniu odpowiedzi na sprzeciw pozwana nie zwracała się do Sądu o umożliwienie złożenia odpowiedzi na pismo powódki.

Pozwana wskazała także, iż nie mogła stawić się na wyznaczony termin rozprawy w dniu 10 czerwca 2015 r. na godzinę 13:15, lecz stawiła się tuż po rozprawie. Jednakże pozwana nie wykazała, iż rzeczywiście tak było. Pozwana nie wskazała żadnych okoliczności, iż rzeczywiście stawiła się we wskazanym dniu rozprawy i że nie mogła stawić się wcześniej.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na fakt, iż sama pozwana już w sprzeciwie stwierdziła, że zrealizowała usługę przewozu dopiero 22 listopada 2015 r., a więc z opóźnieniem.

Ponadto pozwana podniosła w sprzeciwie od wyroku zaocznego, że „powód nie podaje treści oświadczenia jakie miała złożyć w dniu 23.11.2011 r.”, tymczasem analiza stanowiska powódki oraz treści pism procesowych powódki doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że powódka nigdy w toku procesu nie powoływała się na takie oświadczenie pozwanej.

W myśl przepisu art. 17 ust. 1 i 2 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z dnia 14 września 1962 r.) przewoźnik jest zwolniony od odpowiedzialności za całkowite lub częściowe zaginięcie towaru lub za jego uszkodzenie, które nastąpi w czasie między przyjęciem towaru a jego wydaniem, jak również za opóźnienie dostawy, jeżeli zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie spowodowane zostało winą osoby uprawnionej, jej zleceniem nie wynikającym z winy przewoźnika, wadą własną towaru lub okolicznościami, których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec.

Pozwana nie wykazała, iż zaistniały przesłanki ze wskazanego powyżej przepisu. Przede wszystkim pozwana w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji nie udowodniła, że zaistniały jakiegokolwiek kłopoty z załadunkiem i rozładunkiem towaru. Na takie okoliczności w sprzeciwie od wyroku zaocznego się nie powoływała. Tymczasem zgodnie z art. Art. 344. § 2. w piśmie zawierającym sprzeciw pozwany powinien przytoczyć zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody, a Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Wobec powyższego zastosowanie znalazły przepisy Konwencji CMR, tj. art. 23 ust. 5, zgodnie z którym w razie opóźnienia dostawy, jeżeli osoba uprawniona udowodni, że wynika stąd dla niej szkoda, przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie, które nie może przewyższyć kwoty przewoźnego. Jak wynika ze zlecenia (k.23) wysokość przewoźnego ustalono na kwotę 700 Euro netto.

Wysokość odsetek określono w art. 27 Konwencji CMR i określono je w wysokości 5% rocznie, licząc od dnia skierowania pisemnej reklamacji do przewoźnika, a jeżeli tej reklamacji nie było, od dnia wytoczenia powództwa sądowego.

Zatem roszczenie powódki wobec powyższych przepisów należało uznać za zasadne, gdyż zostało udowodnione, a obrona pozwanej okazała się nieskuteczna.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I Instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c.

Pozwana, która przegrała sprawę zobowiązana jest do zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez powódkę w postępowaniu odwoławczym.

Na koszty poniesione przez powódkę w toku postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie adwokackie w kwocie 300 zł.

Wysokość zasądzzonego wynagrodzenia adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym Sąd ustalił w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Barbara Przybyła